

Sygn. akt V Kz 975/15

POSTANOWIENIE

Dnia 18.12.2015 r.

Sąd Okręgowy w Łodzi , V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia S. O. Grzegorz Gała

Protokolant: sekr. sąd. Dorota Lerka

przy udziale **Prokuratora: Krystyny Patory**

po rozpoznaniu w sprawie Ł. U., syna B. i Ł. z domu Z., urodzonego (...) w P.

podejrzanego o przestępstwa z art. 252§ 1 kk i inne, na skutek zażalenia podejrzanego z dnia 03 grudnia 2015 roku, na postanowienie Sądu Rejonowego dla Łodzi- Śródmieścia w Łodzi z dnia 27 listopada 2015r. w sprawie o sygn. akt IV1Kp 483/15 w przedmiocie zastosowania wobec podejrzanego środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres do dnia 23 lutego 2016r.

na podstawie art. 437§1 kpk,

postanawia

utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi, postanowieniem z dnia 27 listopada 2015r. w sprawie o sygn. akt IV1Kp 483/15 zastosował wobec podejrzanego środek zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres do dnia 23 lutego 2015r. Podstawą takiej decyzji były przepisy art. 249§1 kpk, 258§1 pkt 2 kpk i art. 258§2 kpk.

Zażalenie na powyższe postanowienie złożył podejrzany.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie jest zasadne, a podniesione w nim argumenty nie są trafne.

Wbrew twierdzeniom skarżącego, sąd I instancji odniósł się w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia zarówno do konieczności zabezpieczenia postępowania, jak i do niezbędności zastosowania w tym celu najsurowszego środka zapobiegawczego. Właśnie istnienie tych przesłanek – ogólnej i szczególnych przekonuje o konieczności zastosowania tymczasowego aresztowania. Podejrzany nie przyznał się do stawianych mu zarzutów i przedstawił swoją wersję, która oczywiście musi być weryfikowana w toku dalszego postępowania. Nie jest natomiast tak, jak podkreśla skarżący, że współpodejrzany, który w swoich wyjaśnieniach pomawia podejrzanego, robi to po to, aby umniejszyć czy wyłączyć swoją odpowiedzialność. Inni podejrzani ponosić będą odpowiedzialność w granicach swojego zamiaru, natomiast ich wersja na obecnym etapie postępowania wskazuje na duże prawdopodobieństwo, że podejrzany dopuścił się zarzucanych mu czynów.

Zachodzi także realna, a nie tylko hipotetyczna obawa, że pozostając na wolności podejrzany mógłby utrudniać postępowanie karne, wpływając na wyjaśnienia i zeznania innych osób, aby umniejszyć swoją rolę w ujawnionych przestępstwach.

Tę obawę wzmacnia jeszcze realna możliwość wymierzenia podejrzanemu surowej kary pozbawienia wolności – zarzucono mu bowiem popełnienie zbrodni. W świetle ustalonego orzecznictwa, jest to samoistna podstawa stosowania tymczasowego aresztowania.

Można tu jedynie przykładowo zacytować postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 05 stycznia 2012 roku, w sprawie II AKz 12/12, publ w lex nr 1108801:

Groźba surowej kary rodzi domniemanie, że osoby podejrzane mogą podejmować próby bezprawnych działań mogących destabilizować prawidłowy tok postępowania. Z uwagi na to, że wskazana w art. 258 § 2 k.p.k. okoliczność ma charakter domniemania prawnego, nie jest konieczne dowodowe wykazywanie, aby podejrzani podejmowali w przeszłości konkretne działania w tym kierunku.

Wobec podzielenia stanowiska Sądu Rejonowego o istnieniu ogólnej przesłanki tymczasowego aresztowania w postaci dużego prawdopodobieństwa, że podejrzany dopuścił się zarzucanych mu czynów oraz istnienia przesłanek szczególnych, należy uznać, że zastosowanie tymczasowego aresztowania wobec niego jest usprawiedliwione.

Należy uznać za słuszny pogląd, że w okolicznościach analizowanej sprawy, żaden nieizolacyjny środek zapobiegawczy nie jest w stanie prawidłowo zabezpieczyć postępowania z udziałem podejrzanego.

Podnoszone przez skarżącego okoliczności stanowią jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami sądu.

Nie znajdując ponadto żadnych innych podstaw, branych pod uwagę z urzędu, do uchylenia lub zmiany zaskarżonego postanowienia, Sąd Okręgowy orzekł jak wyżej.